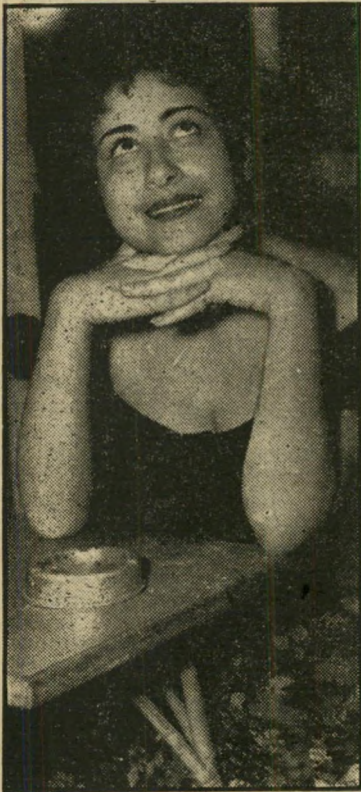

שמועות העקשניות, מסר פטר פרי את ה' תפקיד הראשי במחזה האמריקאי המענין ל' עודד (דדי) תאומי, איש להקת פיקוד ה' מרכז שהספיק כבר להופיע בחודשים ה' ראשונים אחרי שחרורו מן הצבא בתפקיד גידו, בהצגת הפיניאן בתיאטרון זירה. ה' שמועות שהתבררו אמרו: הקאמרי ימסור את התפקיד לבנו של חיסגאל, תמורת הבטחות מסוימות מאבי הבכור. גירסה אחרת: ה' תפקיד היה צריך להימסר למייקל בלי תמור רה, אך זה קיבל הנמנה דחופה להופעה בלונדון. . . . המישה מאושרים מבין אמני הבידור הישראליים יופיעו בסוף חור דש אוקטובר השנה בתוכנית הטלביזיה ה' אהודה ביותר בארצות-הברית, תוכניתו של אד סוליבאן. בעלי הסיכויים הגדולים ביו' תר להופעה, המאורגנת מטעם הסדרות ציוני אמריקה ומאומצת על-ידי סוכני ה' פרסומת הזרזים של סוליבאן: אריק לביא, ריקה ויוחנן זראי, יעקב (גוקר) ארקין ושושנה דמארי. . . . שיתוף הפעולה

זמרת רינה כהן בני עמי היקרים...

המקחה בין הנהלות הקאמרי להבימה לא יצא כנראה לפועל בזמן הקרוב. בשעה שהנהלת הקאמרי מתלהבת לרעיונה היא, צוננים זקני הבימה לכל שינוי בסטוס קוו של האיבה המסורתית בין שני התיאטרונים. . . . שליחות אמנותית בארצות-הברית מתכוננת לשאת על כתפיה הצעירות זמרת קפה קמניצר בתל-אביב רינה כהן. לקראת נסיעתה להופעה במועדון סברה בניו-יורק, השייך לליאו פולדי, פרסמה רינה מכתב פרידה לעתונות הישראלית: "אני מקחה שאצליח להיות ניצגת עמי ולעזור לזולת, לא ידחקה בשטחים האמנותיים. בני עמי היקרים! היו שלום ואף להתראות!!!" . . . ים זימאים יהיו נושאי תוכניתה החדשה של רביעיית מונטון התיאטרון. ש' נכתבה בידי דן בן-אמוץ, חיים חפר ויוחנן זראי. אחד הקטעים בתוכנית החדשה, ה' מבווימת בידי שמואל בונים, עוסק בשע' רורית הקייטנות: "המתחן פה הוא יוסקה השלייגר / דן הפרא אתם יתעמל / המציל הוא שרעבי הפגר / מוישה קור' צאק בהם יתעל' . . . מחזאות-כפיים גורף בסמבטיון זמורנו של דידי תיבת המדינה, שנאסר לשידור בקול ישראל. אחרי זה צפוי עתיד גדול / כי הוא צוחק לכל ומתהל / לכן מותר לשיר אותו בקול / בכל מקום מלבד קול-ישראל. . . . פקודה מוזרה קיבלו אנשי להקת פיקוד הצפון בחתימת ידו של אלוף-משנה אהרון זאב, שפקד על תחימת "שטח סגור" לאחד מ' מערכונים של יורם מטמור וחיים חפר. הפקודה: את המערכון על משלטי צה"ל והסורים בגבול הצפוני אין להצג במרחבי פיקוד דרום ומרכז. הנימוק: "ההמור לא יובן שם. את המערכון יבינו רק חיילי פיקוד צפון".

אופרה

ההפיכה העיראקית

נבוכדנצר (האופרה הישראלית) נראה כאילו נכתב על-ידי ג'וזפה פורטוג'ו פראני זיסקו ורדי במיוחד למען ועדת-העשור, לפי טעמו האישי של מאיר חיסגל. הלי ברטו, שהוא מגוחך יותר אף מן הרגיל באופרות איטלקיות, מספר כיצד ישבו היהודים על נהרות בכל אף בכזו. אם הקהל של האופרה הישראלית לא עשה כך גם הוא השבוע, הרי זה רק הודות לרמתה הטובה של המקהלה הגדולה של יעקוב שניר ושל שלישיית הכוכבים — פטריציה בירד (הוולשית), אדמונד הרשל (הוינאי) ורפאל הפולני (הישראלי מאד). כל דמיון בין תוכן האופרה לבין הסיפור הנתיכי הוא מקרי בהחלט. שפחתו של נבוכדנצר, אביגיל (בירד), זוממת לחולל הפיכה, שיכלה לשמש דוגמה לקצינים ה' חופשיים של בכל בחודש האחרון. אחרי שדעתו של נבוכדנצר (הרשל) נטרפה עליו, מפני שהעליב את אלוהי ישראל, תופסת אביגיל את השלטון. אולם היא היתה פחות חכמה מעבד אל-כרים אל-קאסם וחבריו: תחת להרוג מיד את בת המלך, פגנה, היא מניחה לה לשיר בשקט. התוצאה: אלוהים מספיק להימלך בדעתו ולרפא את דעתו של נבוכדנצר, החוזר לשלטון, מגרש את אבי גיל ומחזיר את היהודים לארץ-ישראל (מעשה שמחברי התנ"ך הנבערים מדעת מתעקשים ליחסו לכורש, מלך פרס). כל זה מתואר בצורה בלתי-משכנעת, ללא שום מעברים דרמטיים. למרות הבטחת דוברי האופרה שיצירה זו "מבטאת בנאמנות. . . את רוחה של מדינת ישראל בשנת העשור לעצמאותה", אין הבחירה נראית מוצלחת ביותר. אם בכל זאת אין זה כשלון, הרי זה הודות לרושם שהרמה המקצועית של האופרה מתקדמת בהדרגה אך בבטחון, וכי מבחינה מוסיקאית, ואף מבחינת ה' בימוי, עולה נבוכדנצר על פאוסט (אופרה מעניינת עד לאין שיעור) ועל דון פסקואלה המשעשע.

תיאטרון

כוס תה מצחיקה

דבר אל הקיר (סמבטיון) עונים מנהלי התיאטרון לכל מי שיעץ להם, אחרי שלש תוכניותיהם הקודמות, להפסיק להיות "מצ' חיקים" ולפנות מיד לכיוון הנכון: תיאטרון סאטירי בעל מגמה מודרכת ואחידה. וכך, במקום סאטירה מוצא המבקר ב' סמבטיון תוכנית של מערכונים הומוריסטיים ומבררים למדי, השמים לעג את הפקיד הממשלתי שותה התה (התיק והתקווה מאת יעקב ברינתן), את הרושמים הדתיים והלא-דתיים לבתי-הספר הממלכתיים (החוטפים וארגון אמהות עובדות (הרוצח המקצועי מאת שבתאי סבת), כל זה, בבימוי הטוב של גדעון שמר ותפארותיו הנאות של שלמה צפירי מצחיק, מברר, עליו, אפילו מהנה, באולם המקורר היטב של בית-ציוני-אמריקה בתל-אביב. אך כל קשר בין אלה לבין סאטירה אינו אלא מקרי. האגדה על כך שמי שפוגע בביורוקראט הקטן במשרדו מלא קורי העכביש הוא סאטיריקן גדול, התבדתה משכבר הימים. כשהחלו גוגול וציכוב הרוסיים, צירלס דייקנס האנגלי ומרק טוין האמריקאי את מלחמתם במשטריהם או בצורות החיים בארצותיהם, במחצית ובסוף המאה ה-19, עשו זאת דרך זכוכית כוס התה של הפקיד ומשקפיו הצובטים את החוטם. הסאטירה במאה ה' עשרים, חייבים לדעת בעליו (ואב ברלינסקי ומרדכי בן-זאב) שחקני המוכשרים (שמעון ישראלי, רחל אשט וגילה אלמגור) של סמבטיון, מחייבת להרבה יותר. היא חייבת בהכרח להשתרע לעבר המטוסים המביאים הסקה לירדן, אל המשברים בקואליציה ה' ממשלתית, פרשת שרת ואות ההגנה, נאומי דיין, הירקון המסריח, הים המלוכלך, ה' סובסידיות למפעלים המדומים במפעלי הפי' תוח ובעיות אינדוסטריקל המחיה — לכל אלה אין כמובן זכר בתוכניתו החדשה של סמבטיון.

מאחורי הקלעים

אין בכורה לבכור

השחקן הראשי בהצגת מלאך האבן בתיאטרון הקאמרי לא יהיה מייקל חייגר, בנו הבכור של מאיר חיסגאל. בניגוד ל'

הוא צעיר, תוסס ומואס במוסכמות. מקומו בין אנשי המעשה. יודע את אשר הוא רוצה - ומשיגו.

מובן מאליו:

נלסון הוא מעשן!

N. 23

תנועת "הכוח השלישי" בישראל

ביום החמישי, 14.8.58, בשעה 7.30 בערב, באולם "ברית העבודה", תל-אביב, רחוב קלישר 48 (פינת רחוב נחלת-בנימין) ירצה עורך-הדין מ. שטיין על הנושא: בחוז ובפנים (במזרח התיכון, מדיניות ברית המועצות, "החזית הערבית", "הפעולה השמית"). הציבור מוזמן.

קומון-סנס COMMON SENSE

כיצד להשמיד מקקים (זיקים)? במשך 3 ימים יש למרוח מדי ערב בערב בפינות השונות של הבית, וביוחד בסדקים בהם יש מעבר למקקים, שכבה קטנה של משחת קומון-סנס - Common Sense פעולה זו מבטיחה השמדה מוחלטת של המקקים הרגילים. במידה ובכל זאת נשארו בבית מספר מקקים מהסוג הקטן יותר, יש לפזר במשך 3 ימים נוספים, אבקת כלורודין - CHLORODIN במקומות המעבר של המקקים. על פעולה זו יש לחזור לפחות פעם אחת לחודש בכדי למנוע לחלוטין את שובם של המקקים. * הקפידו על השם: Common Sense - CHLORODIN * המנעו מזיופים וחוקיים.